

която цѣлата е покрита съ зеленина и съ хубави цвѣта покрай лехитѣ.

Като лѣтувамъ и азъ въ Костенския курортъ, често срѣщамъ дѣдо Боне да крета полека, подпиранъ съ тоягата си, връщайки се отъ пазарището, гдето е ходилъ да си купи зеленчукъ и разни други предмети, съ каквито е напълнилъ мрежата си. Спира се, та размѣняме по нѣкоя дума, па бавно ще продължи пътя си къмъ своята кжщица. Не рѣдко го посещавамъ и въ вилата му. Той и добрата му госпожа ме посрѣщатъ винаги радушно. Ще седнемъ вѣнъ въ беседката, баба Боневица ще иде да ни направи по едно кафе, а ние съ дѣдо Боне ще се унесемъ въ сладки приказки. Той ще ми разправи случки и спомени изъ своя животъ, ще поразпита и менъ за едно, за друго и си прекарвамъ така съ този милъ старецъ приятни часове.

И това лѣто пакъ го срещнахъ изъ пътя. Крета все тъй полекичка съ тоягата си въ една ржка и съ пълна мрежа въ другата. „Слава Богу, живи бѣхме пакъ да се видимъ“, — казва дѣдо Боне, като ме гледа съ благитѣ си очи. Той е здравъ и все тъй бодъръ. Покани ме да го посетя.

Наканихъ се единъ день и станахъ та отидохъ. Дворътъ имъ е все тъй покритъ съ зеленина и съ цвѣта и все тъй сърдечно ме посрещнаха дѣдо Боне и баба Боневица. Седнахме пакъ въ старата беседка. Току що заприказвахме за едно-за друго, ето че изъ кжщи изкочи и трѣгна къмъ насъ единъ непознатъ човѣкъ. Той бѣ хубаво облѣченъ и добре стегнатъ, цѣлъ побѣлѣлъ — съ бѣла коса, бѣли мустаци и бѣла заострена брадичка, високъ, слабъ, но изправенъ. — „Братъ ми“, каза баба Боневица. — „Моятъ шурей, г. Витановъ“, препорѣча го дѣдо Боне. Здравувахме се. Седна и той въ беседката. Поизгледахъ го. Съ продълговато, сухо, но твърде изразително лице и съ малки, умни и нѣкакъ замислени очи.

— На гости сте дошли на госпожата, г. Витановъ?
— Да, потвърди той. — Въ София ли живѣете? — Не.